

СВІТАНОК

Глашатай прис утності Христа

Журнал «Світанок»

Серпень 2026 року

Зміст

ГОЛОВНА СТАТТЯ	2
ЦЕРКВА — ЧАСТИНА 2 з 2	2
БІБЛІЙНІ СТУДІЇ	16
Ісус і Тома	16
Перший християнський мученик	19
Павло звертається до народу	22
Павло підбадьорює Тимофія	25
Лідія, торговка пурпуром	28
«ХРИСТИЯНСЬКЕ ЖИТТЯ ТА ВЧЕННЯ»	31
Видіння від Господа	31

Слідкуйте за текстом у своїй Біблії!

Церква — Частина 2 з 2

«І [Христос] є головою тіла, Церкви; Він є початком, первородним з мертвих, щоб у всьому мати першість».

Колосян 1:18

У першій частині нашого розгляду теми «Церква», що з'явилася в минулому місячному випуску журналу «Світанок», ми приділили увагу біблійному значенню слова «церква», тому, як вона виникла після Першого приходу Ісуса, та вимогам щодо вступу до її складу. Ми також обговорили, що означає «хреститися у Христа», символ водного хрещення та організацію церкви, як це подано в Біблії.

У цьому місячному випуску ми продовжимо роздуми над цією темою. Серед важливих тем, які будуть розглянуті на наступних сторінках, — роль дванадцяти апостолів та інших слуг церкви; місія церкви; а також небесна та земна фази Божого плану спасіння всього людства від гріха та смерті через Христа.

Дванадцять апостолів

Згідно з Божим задумом, уся церква, починаючи з П'ятидесятниці, мала обслуговуватися дванадцятьма апостолами, призначеними Богом. (Об'явлення 21:10, 14; Ефесянам 2:19, 20) Відповідно до цього Ісус обрав дванадцятьох осіб, щоб вони супроводжували Його під час Його служіння, аби вони могли отримати від Нього

особисте навчання та наставлення. Це були Петро, Андрій, Яків, Іван, Пилип, Варфоломій, Тома, Матвій, Яків, син Алфея, Тадей, Симон та Юда. Матвія 10:2–4

Юда, як ми знаємо, виявився невірним, і Святе Письмо вказує, що Господь обрав Павла, щоб той зайняв його місце. У Діях святих апостолів 1:23–26 ми читаємо про те, як одинадцять апостолів, що залишилися, намагалися обрати одного, хто замінить Юду. Вони зупинили свій вибір на Маттіасі. Однак це рішення було прийнято до того, як вони отримали Святого Духа, і немає жодних свідчень того, що Господь схвалив їхній вибір. Ім'я Маттіаса більше ніде не згадується.

Слово «апостол» [грец. «apostolos»] означає «той, кого послано», представник або посланець Євангелія. З цієї широкої точки зору кожен християнин є апостолом, адже ми всі є «посланцями Христа». (2 Коринтян 5:20) Насправді грецьке слово «apostolos» у Біблії вживається стосовно інших осіб, окрім дванадцяти обраних апостолів. (Івана 13:16; Філіп'ян 2:25) Однак це не означає, що вони займали в церкві таке саме високе становище з повноваженнями, яке за божественним призначенням було надане тим, кого Господь спеціально обрав.

У Івана 17:12 Ісус називає дванадцятьох божественно призначених апостолів тими, кого Йому дав Його Небесний Отець. Ці особливі апостоли не обирали один одного на цю посаду, тому вони не мали повноважень обирати Маттіаса на місце Юди. Так само, як Господь обрав інших, так і у свій час та своїм способом

після Свого воскресіння Він обрав Павла й надав йому повноваження як одному з дванадцяти.

Дванадцять апостолів були не просто проповідниками Євангелія. Вони були чудесним чином натхненні Святим Духом, що давало їм змогу з авторитетом і точністю проповідувати та записувати послання Божого Святого Слова. Їхнє слово було і досі залишається божественним посланням для кожного християнина. Саме завдяки цій авторитетній позиції, яку вони займають в організації Церкви, досконала Церква порівнюється з містом. Цей символічний місто зображено з дванадцятьма наріжними каменями, на яких викарбувані імена «дванадцяти апостолів Агнця». Об'явлення 21:14

Інші слуги

В Ефесян 4:11 апостол Павло повідомляє нам, що Господь призначив у Церкві й інших слуг. Окрім апостолів, Він призначив пророків, євангелістів, пастирів та вчителів. Петро називає авторів Старого Завіту Божими «святими пророками». (2 Петра 3:2) Вони писали, «натхненні Святим Духом», тому християнин повинен сприймати їхні слова, так само як і слова апостолів, як авторитетні. 2 Петра 1:21

Однак коли Павло говорить про пророків як про слуг у Церкві, він вживає цей термін у набагато ширшому значенні, застосовуючи його до публічних проповідників Євангелія. (1 Коринтян 12:28; Ефесян 4:11; Дії святих апостолів 11:27, 28; Дії святих апостолів 15:32; Дії святих апостолів 21:10, 11) Ці пророки, євангелісти, пастори та вчителі — усі вони є незамінними

слугами в церкві, але вони не натхненні, як були дванадцять апостолів, і не призначені таким самим чудесним чином, як апостоли.

Вираз у Новому Завіті «поставили... пресвітерів у кожній церкві», згідно з грецьким текстом « », точніше означає «простягання руки», як під час голосування. (Дії святих апостолів 14:23) Звідси чітко випливає, що нижчі служителі церкви, як пресвітери, так і диякони, мали обиратися голосуванням громади, якій вони мали служити.

Біблійний термін «старійшина», який також зустрічається у наведеному вище вірші, зазвичай застосовується до чоловіків, які служать церкві у духовній сфері. Пастор, вчитель, євангеліст або пророк як публічний проповідник підпадають під загальне поняття «старійшина». Грецьке слово «presbuteros», з якого воно перекладено в Діях святих апостолів 14:23, означає того, хто є зрілим. У церкві воно описує того, кого визнають міцним у вірі та духовно зрілим за досвідом.

Слово «єпископ» також вживається в Новому Завіті й застосовується до чоловіків-служителів, обраних церквою. Грецьке слово «episkopos», з якого воно перекладено, означає «наглядач» або «наглядач». Усі старійшини, відповідно до нагоди та здібностей, є наглядачами в церкві. Їхнім обов'язком є пильнувати за Божою паствою та дбати про її потреби, особливо в духовному плані. 1 Тимофія 3:1,2; Тит 1:7

Слово «диякон» також кілька разів з'являється у зв'язку з організацією життя ранньої Церкви. Це переклад грецького слова «diakonos», що означає «виконувати доручення» або

«доглядати». Святе Письмо зазначає, що диякони були «людьми доброї репутації, сповненими Святого Духа та мудрості», призначеними для допомоги у матеріальному забезпеченні церкви. Перші з них були призначені в церкві в Єрусалимі. Дії святих апостолів 6:2-4; 1 Тимофія 3:8-13

Біблійні вимоги до тих, кого громада може належним чином обрати на служіння старійшинами, або єпископами, та дияконами, викладені Павлом у 1 Тимофія 3:1-13. У цих вимогах вираз «здатний навчати» передбачає правильне розуміння Істини про Божий план, як це викладається в Біблії. Будь-яка група посвячених віруючих, велика чи мала, у якій є брати, що відповідають цим вимогам, має право згідно з Писанням обирати їх на ці служіння. Коли це робиться, такі призначення визнаються Господом.

Святе Письмо чітко вказує, що жодна група християн не повинна звертатися до материнської церкви за повноваженнями обирати служителів, проводити зібрання та виконувати Господню працю. Так само, громади не мусять бути великими, щоб користуватися своєю свободою в цьому плані. Біблійні записи свідчать, що багато церков, або груп християн, в апостольські часи організовувалися в домівках віруючих і проводили свої регулярні зібрання саме там (До римлян 16:5; 1 Коринтян 16:19; Колосян 4:15) Те саме відбувається й сьогодні. Зараз, як і в минулому, Господь щедро благословляє тих, хто знаходить інших, з якими може співпрацювати як група — або, у біблійному розумінні, як церква.

Вони можуть обирати своїх слуг простим способом — підняттям руки. Список членів не потрібен, і Святе Письмо такого не санкціонує.

У Біблії небагато відомо про характер зібрань, що проводилися різними групами в ранній Церкві. Безумовно, апостоли та інші іноді виголошували проповіді. Однак корисні зібрання можуть відбуватися навіть тоді, коли немає нікого, хто мав би відповідну кваліфікацію для проповіді. Дуже корисними є зібрання для вивчення Біблії — як тематичні, так і контекстуальні, — під час яких усі присутні мають можливість висловити свої думки та задати питання. Старійшина, якщо його було обрано, повинен дбати про дотримання порядку під час вивчення. Зустрічі, присвячені молитві, прославляння та свідченням, також є духовно корисними для тих, хто серйозно прагне пізнати й виконувати Божу волю.

Місія церкви

Сучасна місія церкви має три складові. По-перше, вона полягає в удосконаленні [грец.: повному оснащенні] святих для майбутньої служіння. (Ефесян 4:12, 13) По-друге, вона полягає у розвитку в кожному члені плодів і чеснот християнського характеру. (Галатів 5:22, 23; 2 Петра 1:5–8) По-третє, вона полягає в тому, щоб бути Божим свідком перед світом щодо Царства благословення Христа, яке вже так близько. Матвія 24:14

У першій частині нашого розгляду цієї теми ми звернули увагу на такі слова Ісуса до Петра: «На цій скелі Я збудую Свою Церкву». (Матвія 16:18) Те, що «будується», у належний час досягає

завершення. Не є Божим задумом, щоб «будівництво» Церкви тривало вічно. Отже, не йдеться про те, що всі, хто коли-небудь отримає спасіння через Христа, стануть членами Церкви. Саме значення слова «церква» [грец. «екклесія»] — «покликання», і це суперечить уявленню про Божий задум у нинішній час. Церква «покликана» зі світу (1 Коринтян 1:26; 1 Петра 2:9). Її чисельність буде «невеликою», це буде «мале стадо». (Матвія 7:13, 14; Матвія 22:14; Луки 12:32) Бог не планує наvertати світ загалом аж до приходу Свого обіцяного Царства. Матвія 6:10

«Ти — Христос, — засвідчив Петро, — Син Бога живого» (Матвія 16:16). Цей вислів ототожнював Ісуса з месіанськими обіцянками Старого Завіту й вказував на те, що Петро правильно впізнав в Ісусі Того, кого Бог послав, щоб виконати ці обіцянки. Щоб чітко побачити весь Божий задум щодо Церкви, необхідно пам'ятати про старозавітні обітниці щодо Христа; адже Церква покликана з світу, щоб бути пов'язаною з Ним у виконанні цих обітниць. Бог сказав Аврааму: «У твоєму нащадку будуть благословенні всі народи землі». (Буття 22:18) У Посланні до галатів 3:16 Павло повідомляє нам, що цим «нащадком» обітниці є Христос. Апостол надає нам додаткову інформацію щодо нащадка обітниці. У Посланні до галатів 3:27 і 29 ми читаємо: «Усі ви, хто охрестилися в Христа, одягнулися в Христа. ... І якщо ви Христові, то ви — нащадки Авраама і спадкоємці за обітницею». Ось беззаперечний доказ того, що ті, хто через повне посвячення виконанню Божої волі стають членами Церкви, яка є тілом Христа, і залишаються вірними аж до смерті, стануть частиною обіцяного «нащадка»,

через якого мають бути благословенні всі народи. Об'явлення 2:10

Заснування Церкви не є завершенням Божого задуму щодо дітей людських. Це лише початок Його плану благословити людство. У Посланні Якова 1:18 нам сказано, що церква є «своєрідними першими плодами» Божих створінь. Цей вираз також вживається в Об'явленні 14:4 і застосовується до тих, хто в небі перебуває разом із Христом Ісусом, «Агнцем», на символічній горі Сіон — небесній фазі Царства Божого. Об'явлення 14:1; Послання до євреїв 12:22, 23

У 15-му розділі 1-го Послання до Коринтян Павло дуже чітко вказав, що надія на життя як для церкви, так і для світу залежить від воскресіння мертвих. Якщо не буде воскресіння мертвих, стверджував він, «то й ті, хто заснув у Христі, загинули». (1 Коринтян 15:18) Однак він запевнив нас у воскресінні та нагоді для всіх здобути вічне життя, сказавши: «Як у Адамі всі вмирають, так і в Христі всі оживуть». 1 Коринтян 15:22

Далі Павло показує, що у воскресінні має бути певний порядок, або послідовність. «Кожен у своєму порядку: Христос — первісток; потім ті, хто належать до Христа, під час Його приходу». (1 Коринтян 15:23) «Первістки», про яких йдеться, — це Церква. Відповідно до цього, більш правильним перекладом грецького тексту було б: «Потім ті [усі, хто не належить до Церкви, у своєму порядку], хто стане Христовим під час Його присутності». Слово «прихід» у цьому вірші перекладено з грецького слова «Парусія», що означає «присутність». Це посилення на

тисячолітнє Царство Христа, коли Він і Його Церква будуть царювати з метою знищення гріха та смерті й надання всьому людству можливості прийняти дар життя, забезпечений Його пролитою кров'ю.

Наступне твердження Павла, що йде одразу за цим, є чітким: «Тоді настане кінець, коли Він передасть Царство Богу, Отцю; коли Він знищить кожен владу, кожен силу та кожен вплив. Бо Він мусить царювати, доки не покладе всіх ворогів під Свої ноги. Останнім ворогом, що буде знищений, є смерть». (1 Коринтян 15:24–26) Це — великий, остаточний задум Бога, який має здійснитися через Христа та Церкву — благословення «після» (), що охопить усе людство, коли будівництво Церкви буде завершено.

Небесне та земне

У своєму повчанні про воскресіння Павло розкриває, що одні отримують небесні тіла, а інші — людські, або земні тіла, причому визначальним фактором у кожному випадку є вид «насіння» або «голого зерна», яке посіяно. (1 Коринтян 15:37, 38) «Воно» або «голе зерно», про яке згадує Павло, — це просто сутність людини, сукупність її думок і рис характеру, накопичених протягом усього життя.

Тим, хто повністю присвятив себе виконанню Божої волі й похований разом із Христом у жертвоносній смерті, після воскресіння буде дано «небесне» тіло (1 Коринтян 15:40). Це залежить від того, чи ходитимуть вони в «новому житті» протягом решти років свого нинішнього земного

життя. (До римлян 6:4) Під час свого земного паломництва вони вчаться «направляти свої думки на те, що вгорі»; їхні надії — небесні; завдяки вірі вони символічно мешкають разом із Христом «у небесних місцях». (Колосян 3:2; Ефесян 1:3) Таким чином, ще перебуваючи у плоті, вони «сіють» духовні риси характеру. У воскресінні вони отримають небесну нагороду.

Однак більшість людей не цікавиться духовними речами. Це не означає, що вони обов'язково є нечестивими. Більшість із них — ні. Вони люблять земні блага, бо були створені як людські, земні істоти, і Бог не засуджує їх за те, що вони не прагнуть небесних речей. У самій природі речей полягає те, що ці люди після смерті «сіють» земний характер і, як наслідок, воскреснуть із мертвих як людські істоти, маючи «земні тіла». 1 Коринтян 15:40

Говорячи про воскресіння Церкви, яке пізніше в Об'явленні 20:6 описано як «перше воскресіння», Павло пояснив: «Посівається в тлінні, воскресає в нетлінні; посівається в безславі, воскресає в славі; посівається в немочі, воскресає в силі; посівається тіло природне, воскресає тіло духовне». 1 Коринтян 15:42–44

До цього Павло додає: «Є тіло природне, а є тіло духовне». (1 Коринтян 15:44) Іншими словами, він хоче, щоб ми зрозуміли: описуючи зміну природи, яку переживатимуть ті, хто бере участь у «першому воскресінні», він не має на увазі, що це єдині, хто воскресне з мертвих, адже все людство має бути відновлене від смерті, лише вони отримають природні, земні, людські тіла.

Павло продовжує своє повчання, кажучи: «Перший чоловік — із землі, земний; другий чоловік — Господь із неба. Як земний [ті, хто помирає з людськими надіями та бажаннями], такі й ті, хто земний [у воскресінні]; і як небесний [ті, хто зараз спрямовує свою любов на небесні речі], такі й ті, хто небесний [у воскресінні]». 1 Коринтян 15:47,48

Павло завершив цей урок про воскресіння, сказавши: «Це тлінне мусить одягнутися в нетлінність, а це смертне — в безсмертя. Тож коли це тлінне одягнеться в нетлінність, а це смертне — в безсмертя, тоді збудеться написане: «Смерть поглинута перемогою. О смерте, де твоє жало? О, могило, де твоя перемога?» 1 Коринтян 15:53-55

Отже, кількома словами Павло висловлює як надію Церкви, так і надію світу. Надія Церкви на воскресіння — це «слава, честь і безсмертя». (До римлян 2:7) Жодна людина від природи не володіє безсмертям. Це нагорода, яка буде дана тим, хто вірно слідує за Христом аж до смерті. В Об'явленні 2:10 ми читаємо: «Будь вірним аж до смерті, і Я дам тобі вінець життя».

Покликання та підготовка цих людей до здійснення цієї славної надії у першому воскресінні є ділом Бога через Святого Духа протягом нинішнього віку, починаючи з П'ятидесятниці. Однак Павло пояснює, що коли це здійсниться, і останній член Церкви, або «тіла» Христа, увійде у славу, тоді настане час виконання тих славних обіцянок Старого Завіту щодо знищення смерті: «О смерте, де твоє жало?

О, могило, де твоя перемога?» 1 Коринтян 15:55; Ісаї 25:8; Осія 13:14

Павло, цитуючи Ісаю та Осію, запевняє нас у божественному задумі знищити великого ворога людини — Смерть та могилу. Слово «могила», яке вживається в Осії 13:14, є перекладом єврейського слова «шеол» і відповідає грецькому слову «аїд» у Новому Завіті. Ці слова в різних місцях перекладаються як «могила», так і «пекло», проте значення, яке вони позначають, особливо слово «могила», просто вказує на стан смерті або забуття, а не на буквально місце мук. (Еклезіаст 9:10; Псалми 115:17; Дії святих апостолів 2:31) Отже, ми розуміємо божественний задум щодо людства, про який згадував Ісус, коли сказав, що «ворота пекла» — могила, смерть — не переможуть Церкву. Матвія 16:18

Яка чудова впевненість! Протягом усього панування гріха та смерті пекло — могила чи гроб — продовжувало забирати своїх жертв, але в Об'явленні 1:18 Ісус каже нам, що Він має «ключі» від пекла. Він здобув ці ключі — право відчиняти ворота пекла — Своєю власною смертю як Спаситель людства. Коли Його Церква буде повністю збудована, вона разом із Ним даруватиме обіцяні благословення життя всьому людству.

Той факт, що тим часом мільйони людей продовжують йти у смерть, у біблійне пекло, не позбавить їх цих благословень. Ворота пекла не перемогли Христа; вони не переможуть Його Церкву; вони не переможуть решту світу; і вони не переможуть Адама та всіх, хто помер після

Адама. Божественною силою ці ворота будуть широко відчинені, і всі в'язні Смерті будуть звільнені! Ісаї 42:7; Ісаї 49:9; Ісаї 61:1; Лука 4:18

Ось таким, отже, має бути майбутнє служіння Церкви. Яким славним буде це служіння! Яким стимулом це має бути для нас зараз, щоб виявити вірність Господу. Немає більшого миру чи радості, які може відчувати людина, ніж ті, що походять від єдності з Небесним Отцем і від життя, повністю присвяченого Йому. Звісно, є випробування, але, як нагадує нам Павло, насправді це «незначні страждання», що тривають «лише мить», порівняно з «вічною славою», яку обіцяв Господь. 2 Коринтян 4:17, 18

Це благословенний привілей — бути зарахованим до числа «покликаних», до Церкви, у наш час. Безперечно, Бог благословляє Свій народ, особливо відкриваючи йому красу Свого плану спасіння. Як же ми вдячні за те, що завдяки Христу та Його Церкві весь світ матиме нагоду радіти благословенням, які Господь приготував для нього — благословенням відновлення, як описав їх Петро, «про які Бог промовляв устами всіх Своїх святих пророків від початку світу». Дії святих апостолів 3:21

З огляду на гармонійний і люблячий Божий план спасіння як для Церкви, так і для світу, завдяки якому деякі з цих красот уже були відкриті нам у Його Слові, ми можемо добре зрозуміти й поділити почуття великого апостола Павла, коли він писав: «О, яке велике Боже багатство, мудрість і знання! Як же нам неможливо осягнути Його рішення та Його шляхи! Бо хто може знати думки Господні? Хто знає достатньо, щоб давати

Йому поради? І хто дав Йому стільки, що Він мусить відплачувати? Адже все походить від Нього, існує завдяки Його силі й призначене для Його слави. Уся слава Йому навіки! Амінь». До римлян 11:33-36

Ісус і Тома

Ключовий вірш: *«Тоді Він сказав до Томи: «Поклади свій палець сюди; поглянь на Мої руки. Протягни свою руку й вклади її в Мій бік. Не сумнівайся більше, а віруй. Івана 20:27»*

Вибрані уривки з Писання:
Івана 20:24-29

Апостола Тома часто називають «сумнівним Томою». Однак сьогоднішній урок показує учня, який перебуває в процесі духовного зростання. Тома пропустив перше явлення Ісуса іншим учням (Івана 20:24). Коли інші засвідчили: «Ми бачили Господа», Тома шукав доказів, перш ніж міг прийняти розповідь своїх братів. (Івана 20:25) Він хотів на власні очі побачити сліди від цвяхів і доторкнутися до ран. Це може здатися суворим, але це також людське. Після горя людина часто може боятися, що її введе в оману відновлена надія. Тома не був готовий сліпо прийняти твердження про те, що Ісус воскрес. Він хотів особистого досвіду, як це пережили інші. Івана 20:19,20

Через вісім днів учні знову були в будинку, зачинивши двері. (Іван 20:26) Воскресіння Ісуса не миттєво розвіяло їхній страх. Проте Ісус увійшов і сказав: «Мир вам». Ці ніжні слова Учителя стали звичним привітанням у

новозавітних посланнях Івана, Петра та Павла, адресованих ранній Церкві. Перш ніж звернутися до Томи, Ісус заспокоїв присутніх, водночас давши їм цінний урок. Віра — це не вдавання, ніби ми не боїмося; це довіра до воскреслого Христа, який входить у двері наших сердець.

Потім Ісус звернувся до Томи й повторив слова нашого ключового вірша: «Поклади свій палець сюди, ... простягни свою руку», відгукуючись на власні критерії віри, висунуті Томою (Ів. 20:27). Тома не був єдиним, хто спочатку сумнівався у воскресінні Ісуса. У день воскресіння Ісуса всі учні були скептиками. Вони не повірили звістці жінок. Лук. 24:11

Євангеліє від Луки наводить такий подальший опис: «Сам Ісус став посеред них і сказав їм: „Мир вам!“ Але вони були налякані й перелякані, бо думали, що бачать духа. І Він сказав їм: „Чому ви турбуєтеся? І чому в ваших серцях виникають сумніви? Подивіться на Мої руки й ноги: це Я! Доторкніться до Мене й подивіться, бо дух не має тіла й кісток, як бачите, що Я маю“. І, сказавши це, Він показав їм Свої руки й ноги. Та вони все ще стояли там, не вірячи, сповнені радості й подиву. Тоді Він запитав їх: «Чи є у вас тут щось їсти?» Лука 24:36-41

Послання Ісуса до всіх учнів і до нас таке саме, як те, що Він дав Томасу: «Не будь невіруючим, а віруючим» (Івана 20:27). Сумнів може призвести до розгубленості та болю, але тут питання стояло про відданість. Чи довірить Томас себе Ісусу, чи й надалі буде стримуватися? Віра — це не відсутність питань; це, скоріше, віддача нашого життя в руки Ісуса, коли ми шукаємо відповіді.

Тома не вагався, а відповів воскреслому Івану кульмінаційним визнанням: «Господи мій і Боже мій!» (Ів. 20:28). Тут Тома не лише визнав воскресіння Ісуса, а й визнав свого Учителя Господом. Ісус завершує наш урок цими глибокими словами, зверненими до кожного покоління з того часу: «Блаженні ті, хто не бачили, а повірили». (Івана 20:29) Ми ніколи не зможемо доторкнутися до ран Ісуса. Однак давайте проявляти віру й довіру до апостольського свідчення, впливу Святого Духа та діла воскреслого Господа з розбудови Тіла Христового.

Перший християнський мученик

Ключовий вірш: «А Степан, сповнений віри й сили, творив серед народу великі чудеса й знамення».

Дії святих апостолів 6:8

***Вибрані уривки з Писання:
Дії святих апостолів 6:7-10; 7:1-60***

Мученицька смерть Степана, судячи з усього, сталася незабаром після П'ятидесятниці, після періоду стрімкого зростання ранньої Церкви. Той час миру та зростання підготував віруючих до випробувань, які незабаром настали. Смерть Степана ознаменувала початок гонінь на Церкву та продемонструвала покликання послідовників Христа залишатися вірними навіть до смерті. Об'явлення 2:10

Спочатку обраний для допомоги у задоволенні практичних потреб громади, Степан виявився людиною виняткової духовної сили та таланту. Його описують як «сповненого віри та Святого Духа» (Дії святих апостолів 6:5). Його віра, любов та ревність до Господа зробили його ефективним свідком Істини. Його мудрість та дух святості були настільки видатними, що його супротивники не змогли успішно заперечити йому. Дії святих апостолів 6:10

Не маючи змоги переконати його, вороги вивели Стефана перед Синедріон на підставі неправдивих і перекручених свідчень. Хоча йому загрожувало звинувачення, яке могло призвести до смерті, Стефан не виявив жодного страху. Навпаки, на його обличчі відбивалися спокій, чистота та впевненість у Бозі. У розповіді зазначено, що всі, хто сидів у раді, «бачили його обличчя, ніби це було обличчя ангела». Дії святих апостолів 6:15

Промова Степана перед радою, записана в Діяннях святих апостолів 7:2–53, продемонструвала як мужність, так і глибоке знання історії Ізраїлю. У своїх заключних словах він прямо звинуватив своїх слухачів у тому, що вони чинять опір Богу та несуть відповідальність за відкидання Ісуса. (Дії святих апостолів 7:51–53) Замість того щоб покаятися, вони розлютилися. Степан залишався непохитним, навіть коли їхній гнів наростав. Йому було дано видіння небесної слави, і він проголосив, що бачить Ісуса, який стоїть праворуч Бога. Ця заява спонукала його обвинувачів завершити суд і стратити його побиттям камінням. Савл із Тарсу був присутній і схвалив цей вчинок. Дії 7:54–60

Помираючи, Степан молився як за себе, так і за тих, хто його вбивав, просячи, щоб їхній гріх не був зарахований їм. У цьому він відобразив дух Христа. У вірші 60 його смерть описано як сон. Безсумнівно, Степан вірив у воскресіння і в те, що він прокинеться від «сну» смерті у належний час. Вираз «заснув із своїми батьками» зустрічається в Старому Завіті майже сорок разів і означає сон смерті.

Під час мук, яких йому завдавав сатана, Йов просив про полегшення у вигляді сну смерті до ранку воскресіння, кажучи: «Якби ти сховав мене в могилі! Якби ти лише накрив мене, доки не мине твій гнів! Якби ти лише визначив час, який я маю провести в могилі, а потім вивів мене звідти!» (Йов 14:13) Ісус підтвердив слова Йова, сказавши: «Усі, хто в могилах, почують голос Його [Сина Людського] і вийдуть». Івана 5:28, 29

Вірне свідчення Степана стало прикладом для пізніших віруючих. Хоча переслідування можуть набувати різних форм, заклик вірно страждати за Христа залишається незмінним. Степан був першим переможцем християнської епохи, про якого згадується в Писанні після П'ятидесятниці, який виявився вірним, щоб мати участь у «першому воскресінні» (Об'явлення 20:6). Нехай його життя та смерть надихають нас говорити з благодаттю, стояти з мужністю та тримати погляд спрямованим на Господа.

Павло звертається до народу

Ключові вірші: *«І він сказав: Бог наших батьків вибрав тебе, щоб ти пізнав Його волю, побачив того Праведного і почув голос з Його уст. Бо ти будеш Його свідком перед усіма людьми про те, що ти бачив і чув».*

Дії святих апостолів 22:14,15

Вибрані уривки з Писання:
Дії святих апостолів 22:1-21

У сьогоднішньому уроці ми чуємо, як апостол Павло розповідає перед своїми єврейськими братами в Єрусалимі про досвід свого навернення до Христа на дорозі до Дамаска. Вибір Богом Савла з Тарсу, ім'я якого згодом було змінено на Павло, спантеличив учнів Господа, коли це сталося. Між лідерами ранньої Церкви та Савлом існувала відкрита ворожість, оскільки вони знали його лише як гонителя християн. Вони не розуміли, що його місце народження, освіта та походження підготували його до особливої місії серед язичників. Він був римським громадянином, добре освіченим, глибоко релігійним і походив із родини фарисеїв. Він ревно дотримувався Закону та Божих обіцянок Ізраїлю. (Дії святих апостолів 26:2–5; Филип'ян 3:4–6) Він не був злим, як його, що цілком зрозуміло, сприймала рання Церква, але

був щирим і побожним у своїх вчинках. Вважаючи, що християни виступають проти Закону Мойсея, Савл переслідував їх із чистою совістю.

Оскільки Павло був щирим, але духовно засліпленим, Господь зупинив його, щоб він зміг змінити курс. Його ревність була перенаправлена з переслідування Церкви на служіння Христу та Його послідовникам. Це було не навернення розбещеної людини, а виправлення чесної людини. Тепер Бог мав призначити його як того, хто ідеально підходить для проповідування Євангельської звістки як євреям, так і язичникам.

Бог нікому не нав'язує віри, але відкриває Свою Істину чесним серцям. Савл помилявся у своїх судженнях, але мав правильні наміри, тому Господь відкрив йому очі. Як розповідав Павло, на дорозі до Дамаска його огорнуло яскраве світло з неба, і він впав, осліпнувши. Тоді він почув: «Савле, Савле, чому ти переслідуєш Мене?» Коли він запитав, хто це говорить, пролунала відповідь: «Я — Ісус із Назарету, якого ти переслідуєш» (Дії святих апостолів 22:6–8). Це показує, наскільки тісно Христос ототожнює Себе зі Своїм народом. Переслідувати їх — означає переслідувати Його. Ця Істина має керувати нашою поведінкою щодо кожного члена Тіла Христового.

Савл одразу ж запитав: «Що мені робити, Господи?» (Дії святих апостолів 22:10). Це було повне підкорення його волі. Як тільки він зрозумів Істину щодо Христа, він був готовий віддати Йому своє життя. Такою ж має бути реакція сучасних віруючих. Ті, хто колись був засліплений оманю,

але залишався щирим, повинні відповідати на Істину вдячністю, ревністю та життям у служінні.

Господь послав Савла до Дамаска, де Ананія, шанований і благочестивий учень, дізнався, що цей новонавернений був спеціально обраний, аби нести ім'я Христа перед язичниками, царями та Ізраїлем — і страждати за це покликання. Савл не бачив Христа у повній божественній славі, але побачив достатньо, щоб з впевненістю знати, що Ісус воскрес і був прославлений. (Дії святих апостолів 22:11–13) Саме Ананія вимовив Савлу слова з сьогоднішніх ключових віршів, направивши його на місію проповідувати Євангеліє як «свідка для всіх людей».

Павло був вірним свідком того, що бачив і чув. Те саме має стосуватися й нас. Ми повинні спочатку самі зрозуміти Істину, перш ніж зможемо вірно ділитися нею з іншими. Як і Павло, довіряймо Божій волі, свідчачи про Євангеліє.

Павло підбадьорює Тимофія

Ключовий вірш: *«Тому нагадую тобі, щоб ти розпалював дар Божий, що є в тобі через покладання моїх рук».*
2 Тимофія 1:6

Вибрані уривки з Писання:
2 Тимофія 1:1-14; 3:14,15

Хоча апостол Павло, судячи з усього, не мав рідних дітей, його ніжне звернення до Тимофія як до «мого власного сина у вірі» свідчить про глибину його прихильності. (1 Тимофія 1:2) Він вважав усіх віруючих своїми духовними дітьми, і це почуття було особливо сильним щодо Тимофія, який довго й вірно служив поруч із ним.

Слова Павла з сьогоднішнього уроку є слушною порадою для всіх християн, а особливо для тих, хто ще молодий у Істині. Вони мають ще більший вплив на тих, хто присвятив своє життя Господу та Його служінню й прагне бути корисним як Його служитель чи слуга відповідно до своїх талантів і можливостей.

Ці слова були звернені до Тимофія, коли Павло перебував у в'язниці в Римі, незадовго до своєї смерті. Тимофій уже не був дитиною, а мав, мабуть, близько сорока років, оскільки багато років працював разом з апостолом. На час написання цього листа Тимофій служив церкві в

Ефесі й саме там отримав послання, що носять його ім'я.

Павло представляється, нагадуючи Тимофію про своє апостольство. Він став свідком воскресіння Господа, отримавши можливість побачити Його славу особу на дорозі до Дамаска. Після цього Павло отримав доручення проголошувати умови Божої обітниці життя, даної в Ісусі Христі. Дії святих апостолів 9:3–20; 22:14, 15

Павло згадує про свою чисту совість перед Богом, свої постійні молитви за Тимофія та своє бажання знову побачити його після їхнього розставання в Ефесі. (2 Тимофія 1:3, 4) Усвідомлюючи небезпеки, що супроводжують високе становище, Павло закликав Тимофія залишатися смиренним, вірним і ґрунтуватися на Святому Письмі. (2 Тимофія 1:13) Йому потрібно було твердо стояти в силі, яку Бог дає через Своє Слово.

Павло також нагадав Тимофію про щиру віру та благочестя, які той успадкував від своєї матері та бабусі, підтверджуючи, що ця спадщина заклала міцний фундамент у його серці. (2 Тимофія 1:5) Інші місця Святого Письма підкреслюють, що благочестиві батьки можуть закласти в своїх дітях основу характеру, на якій можна побудувати корисне життя. Второзаконня 6:6,7; Приповісті 22:6; Ефесянам 6:4

Апостол закликав Тимофія «розпалити дар Божий», що є в ньому, — оживити його з новою енергією. Він також застеріг Тимофія не піддаватися страху, нагадавши йому, що Божий дух — це не дух страху, «а дух сили, любові та

здорового розуму». (2 Тимофія 1:6, 7) Такий дух породжує мужність, люблячу відданість Богу та Його народу, а також мудре розсудження у прояві ревності. Павло прагнув, щоб усі Божі діти дедалі більше набиралися цього духу, аби їхні таланти використовувалися як безстрашно, так і мудро на службі Господу.

У 2 Тимофія 3:14, 15 апостол нагадав Тимофію, що його навчав Бог, і це навчання прийшло до нього через «святі Писання» Старого Завіту та через слова Ісуса й Його натхненних апостолів. Так само, як Тимофія підбадьорював Павло, нехай і нас зміцнять ці слова улюбленого апостола.

Лідія, торговка пурпуром

Ключовий вірш: *«І одна жінка на ім'я Лідія, торговка пурпуром, з міста Тіатира, яка поклонялася Богу, слухала нас; і Господь відкрив її серце, щоб вона слухала й приймала те, що говорив Павло».*
Дії святих апостолів 16:14

Вибрані уривки з Писання:
Дії святих апостолів 16:11-15,40

Сьогоднішній урок стосується поширення Євангелія в Європі. Після своєї першої місіонерської подорожі Павло познайомився з Силою. Павло вирішив, що настав час вирушити у другу місіонерську подорож через Сирію, Кілікію, Дербе та Лістру разом із Силою. У цих місцях вони зміцнювали віру тих, хто вже прийняв Господа під час першої місіонерської подорожі апостола. Дії святих апостолів 15:40, 41; Дії святих апостолів 16:1, 4

Після успішного виконання місії до цього моменту Павло мав намір вирушити на північ і схід через Малу Азію. Однак обставини склалися так, що завадили цьому плану, і апостол дійшов висновку, що Господь перешкоджає цим зусиллям. У сні Павло побачив чоловіка, одягненого як македонець, який кликав його й казав: «Прийди до Македонії й допоможи нам». Сприймавши це як Боже керівництво, Павло негайно розпочав подорож, яка привела його до

Європи. (Дії святих апостолів 16:6–10) Це було беззаперечним свідченням Божого нагляду над усіма справами Його Церкви.

Філіппи, одне з головних міст Македонії, стали першим місцем у біблійних записах, де в Європі проповідувалася Блага Звістка. Павло та його супутники дізналися про невелике релігійне зібрання, яке щосуботи відбувалося на березі річки за міськими воротами. Це було молитовне зібрання, місце поклоніння та спілкування. Серед тих, хто там збирався, переважали, якщо не всі, то переважно жінки. Дії святих апостолів 16:12, 13

Серед цих жінок була Лідія, про яку в нашому ключовому вірші сказано, що вона «поклонялася Богу». «Продавчиня пурпуру» вказує на її професію — виготовлення барвників. У давнину барвники були досить дорогими, і знання про те, як їх виготовляти, приносило фінансовий прибуток. З цієї причини припускають, що Лідія була матеріально забезпеченою. Почувши, як Павло проповідував Євангеліє, вона не лише відкрила своє серце, просвітивши очі свого розуміння, але й отримала спонукання підкоритися йому з повною відданістю. Потім вона символічно засвідчила цю відданість водним хрещенням — «вона та її дім». Дії святих апостолів 16:14, 15

Прийнявши Євангеліє, Лідія використовувала свій дім і ресурси для служіння Богу, запросивши Павла та його супутників зупинитися у неї. Вона не вважала гостинність тягарем, а привілеєм. Приймаючи слуг Господніх, вона вшановувала Бога та зміцнювала справу Істини в тому місці. Дії святих апостолів 16:15

Гостинність Лідії вчить смиренності та належної духовної ввічливості. Павло та його супутники не нав'язувалися їй і не вимагали підтримки, хоча вони служили їй та її дому в духовних справах. Вона ж, навпаки, щиро наполягала на запрошенні, кажучи, що якщо вони вважають її вірною Господу, то нехай заходять до її дому. Це свідчить як про її щире бажання служити, так і про обережний дух Павла та тих, хто був із ним, які уникали нав'язування себе іншим.

Приклад Лідії показує, що Бог може використовувати одну віддану людину в набагато ширшому Божому задумі. Це нагадує нам, що жодне щире служіння не є занадто незначним, коли воно здійснюється для Господа. Підготовлене серце, вірний вплив у родині та гостинний дух — все це може стати каналами благословення.

Видіння від Господа

***«Я не був неслухняний небесному видінню».
Дії святих апостолів 26:19***

У той час, коли Біблія перебувала в процесі підготовки, значна частина Божих настанов і застережень для Його народу, а також Об'явлення Його планів і намірів, передавалися за допомогою «бачень». Ці бачення часто, якщо не завжди, мали чудовий характер і були настільки вражаючими, що не залишали жодних сумнівів у тих, кому вони були дані, щодо того, що отримана інформація походила від Господа.

Ці видіння давалися не для того, щоб задовольнити цікавість, а для того, щоб ті, хто їх отримував, були готові співпрацювати з Господом у здійсненні Його планів — чи то для себе, чи для інших, чи для обох. У багатьох випадках у Святому Письмі про видіння згадується як про «голос» Господа, що промовляє до Свого народу. Достатньо лише побіжно переглянути Біблію, щоб переконатися в тому, яку важливість Бог надавав послуху Його голосу та які жахливі наслідки могли б настати внаслідок непослуху.

Видіння Старого Завіту

Бог говорив до Ноя не лише для того, щоб той дізнався про майбутній потоп, а й для того, щоб він міг підготуватися до порятунку себе та своєї родини. (Буття 6:13-18; До євреїв 11:7) Бог також

говорив до Авраама в Урі, повідомив йому про Свій задум благословити всі родини землі та дав йому вказівки залишити свій народ і піти до землі, яку Він йому покаже. Благословення, які мав отримати Авраам завдяки цьому контакту з Господом, залежали від його послуху цим вказівкам. Буття 12:1-3

Бог явився Мойсею у палаючому кущі й доручив йому стати великим визволителем свого народу. Навіть земля, на якій стояв Мойсей у той момент, коли йому було дано це видіння, стала святою, або освяченою, бо Бог використовував її як місце, де Він повідомляв Своєму слугі, що Він хоче, щоб той зробив. (Вихід 3:1-10) Якщо Мойсей відтепер мав і надалі користуватися постійною милістю Господа, у нього не було іншого вибору, як тільки підкоритися тому, що було показано у видінні.

Пророку Ісаї було дано видіння, у якому він побачив Господа «високого й піднесеного». (Ісаї 6:1, 8) У цьому видінні Ісаї почув, як Господь запитував: «Кого Мені послати, і хто піде за Нас?» Пророк відповів: «Ось я; пошли мене». Ця вказівка була сутністю більшості видінь, якими Господь обдаровував Свій народ у давні часи, хоча не завжди це було сформульовано так чітко.

Видіння в Новому Завіті

Найвизначніше видіння, згадане в Новому Завіті, — це те, яке було дане Івану Хрестителю під час хрещення Ісуса. Іван побачив, як Дух Божий спускався на Ісуса, і почув «голос із неба, що говорив: Це — Мій улюблений Син, у якому Я маю вдоволення». (Матвія 3:16, 17; Івана 1:31–34) Тут, у віці тридцяти років, Ісус розпочинав

Своє земне служіння. Він прийшов, щоб виконати волю Свого Небесного Отця — усе, що було записано в «книзі», тобто Старому Завіті. (Псалми 40:6–8; До євреїв 10:5–9) Усі настанови, записані в Старому Завіті для керівництва Учителем, були зафіксовані під безпосереднім натхненням Святого Духа. Не було нікого, хто міг би тлумачити їхнє значення. Навіть для того, щоб досконалий розум Ісуса міг осягнути їхню суть, було необхідно, щоб йому було дано особливе Об'явлення — видіння — і саме цим він був благословенний, коли небеса відкрилися перед ним.

Ісус прийшов, щоб виконати те, що було написано про Нього. Коли значення цих слів було відкрито, Він без вагань взявся за їх виконання. Якою великою ціною Ісус підкорився небесному баченню! Період Його служіння був коротким, і кожен день був виснажливим. Його зневажали вороги, не розуміли друзі, а велике «протистояння грішників» зрештою призвело до його арешту, суду та жорстокого розп'яття. (До євреїв 12:3) У цьому й полягав зміст видіння. Ісуса мали вести «як ягня на забій». (Ісаї 53:7) Він мав віддати своє тіло «за життя світу». (Івана 1:29; 6:51) Він мав стати «людиною скорботи, що знає, що таке горе» (Ісаї 53:3). У всіх цих важких випробуваннях Він був слухняний Своему Небесному Отцю. Він навчився, що означає бути слухняним навіть під час переживання тяжких страждань. До євреїв 2:10; 5:8

Щоб компенсувати ціну послуху, Учитель отримав також щедрю нагороду навіть тоді, коли віддавав своє життя. Мир і радість, які Він

відчував, з лишком компенсували ту жертву, яку Він приносив. (Івана 14:27) Справді, саме це дозволило Йому бути слухняним «заради радості, що була перед Ним», і витерпіти «хрест, зневажаючи ганьбу». (До євреїв 12:2) Звісно, це була майбутня радість; але очікування її та Його повна впевненість у тому, що Він отримає обіцяну нагороду, давали Ісусу теперішній мир і радість, яких світ не міг ані дати, ані відібрати. Отже, хоча Він був «людиною скорботи», Він, безсумнівно, перебував у мирі зі Своїм Небесним Отцем. «Радість Господня» була Його силою. Неемія 8:10

Бачення Павла

Савл із Тарсу завжди був ревним слугою Бога, хоча спочатку він помилявся у своєму розумінні того, чого Господь хотів від нього. Саме під час поїздки з неправильно спрямованим служінням він отримав те пророче видіння, про яке згадується у нашому вступному тексті і щодо якого він пізніше свідчив, що не був неслухняним. Саме це видіння зупинило Савла на його хибному шляху. Воно відкрило йому місце, яке він мав зайняти як співстраждалець Христа, та завдання, яке він мав виконати як апостол язичників. Дії святих апостолів 9:1-16

Що стосується земного служіння Павла для Христа, то, мабуть, найкоротший виклад його глибокого значення для Павла міститься у словах, сказаних Ананії, коли Господь у видінні доручив йому повідомити Савлу, які великі страждання він має перенести заради Його імені (Дії святих апостолів 9:16). Послух небесному видінню справді означав для Павла багато

страждань. (2 Коринтян 11:23–28; 12:7–10) У цьому він радівав, бо видіння відкрило йому, що він має привілей страждати разом зі своїм Господом за велику месіанську справу. Колосян 1:24

Ці страждання стали наслідком його послуху баченню — послуху в тому, щоб сповіщати іншим те, що Господь чудесним чином відкрив йому. Заявивши Агріппі, що він не був неслухняним щодо цього бачення, Павло додав: «Я проповідував спочатку тим, хто був у Дамаску, потім у Єрусалимі та по всій Юдеї, а також язичникам, що всі повинні покаятися у своїх гріхах і навернутися до Бога — і довести, що вони змінилися, добрими вчинками». (Дії святих апостолів 26:20) Саме «з цих причин», — пояснив Павло цареві, — його звинувачували його співвітчизники-євреї. (Дії святих апостолів 26:21) У результаті його продовжували переслідувати як євреї, так і язичники, аж поки, зрештою, він не завершив свій земний шлях. 2 Тимофія 4:7, 8; Дії 20:17–25

Оскільки Павло мав беззаперечну віру в Господа і знав, що в його життя не буде допущено нічого, що не слугувало б його найвищому духовному благу, він насолоджувався спокоєм розуму й серця. Однак він не мав спокою від нагальної потреби покласти своє життя в послуху небесному баченню. Чи то в єврейських синагогах, чи в язичницьких храмах, чи на борту корабля, чи у в'язниці — єдиною всепоглинаючою пристрастю його життя було донести до інших сенс того небесного бачення. Знання, яке було йому відкрите, полягало в тому, що Ісус є

Христом і що надія як Церкви, так і світу зосереджена в Ньому як Спасителі. Це бачення також вказувало на Христа як на Того, хто має царювати, доки всі вороги не будуть покладені під Його ноги, навіть великий ворог — смерть. 1 Тимофія 2:5–7; 1 Коринтян 1:23; 15:25, 26

Вірність Павла не обмежувалася лише свідченням про Євангеліє Христа. Він ревно служив братам і не ухилявся від того, щоб проповідувати їм «усю волю Божу». (Дії святих апостолів 20:27) Він був вірним захисником віри й відверто виступав проти духу плотськості в церкві. Він наголошував, що Христос є справжньою головою церкви і що для його братів недоречно говорити: «Я за Павла» або «Я за Аполлоса». 1 Коринтян 3:4

Кінець віку

Пророцтва Павла, Петра та Івана запевняють нас, що народ Господній наприкінці нинішнього віку буде благословенний глибшим розумінням Божих планів і намірів. Свідчення самого Учителя має той самий зміст. Описуючи спосіб Свого повернення та Другої Присутності, Ісус сказав: «Як блискавка [грец.: яскраве сяйво] виходить зі сходу й сяє аж до заходу, так буде й прихід [грец.: присутність] Сина Людського». (Матвія 24:27) Яким прекрасним є образ сходу сонця, який Ісус використав, щоб проілюструвати поступове пробудження світла Істини в день Його присутності. Хоча це пробудження відбувається поступово, зрештою повне й ясне сяйво Його присутності розіже темряву всього зла, невігластва, забобонів і гріха. Хоча ми впевнені, що зрештою, завдяки присутності Учителя,

«пізнання слави Господньої» наповнить усю землю «як води покривають море», саме учні Учителя першими будуть осяяні світлом Його присутності. Авакум 2:14

Використовуючи ще одну ілюстрацію Істини, яка буде дана домочадцям віри наприкінці віку, Ісус пояснив, що коли Він повернеться, Він буде служити їм «хлібом у належний час». (Матвія 24:45-47; Луки 12:37) Спільне свідчення Ісуса та апостолів показує, що народ Господній у цей час повинен очікувати благословення у вигляді глибшого розуміння Істин, записаних у Біблії. Однак у Святому Письмі немає нічого, що вказувало б на те, що це видіння останніх днів буде дане Богом чудесним чином, як це було в минулому, коли Він просвічував розуми пророків, апостолів та нашого Господа Ісуса. Подальші видіння такого роду вже не потрібні, адже всі плани та наміри Бога тепер записані у Святому Письмі.

Ми маємо підстави вірити, що особливе розуміння Слова Божого було дано Його народу в цей кінець віку саме так, як це вказано в пророцтвах. Нам слід з'ясувати, чи є це розуміння насправді Божим планом і тим баченням, яке було майже втрачене з поля зору протягом багатьох століть Темних віків. Ми мусимо перевірити, чи воно узгоджується з обітницями та пророцтвами Слова Божого.

Божий план

Чи маємо ми, отже, у наш час послання Істини? Коли йдеться про розуміння всього Божого плану щодо викуплення та спасіння людства, ми не

можемо правильно відрізнити Істину від помилки, просто розглядаючи один або навіть кілька окремих пунктів віровчення. Насамперед ми маємо визначити центральну тему Божого плану та велику мету, до якої веде кожна деталь цього плану. Що ж виявляється, коли ми досліджуємо пророцтва та обіцянки Слова Божого? Це той факт, що Бог має намір встановити тут, на землі, Царство, яке придушить повстання грішного людства проти Його суверенної волі, і що людство, прийнявши дане Богом життя через Христа, зможе відновитися до досконалості та жити вічно.

Ісус підсумував цю велику тему, коли навчав нас молитися: «Нехай прийде Царство Твоє. Нехай буде воля Твоя на землі, як на небі» (Матвія 6:10) Пророк Ісаї відкриває, що здійснення цього божественного задуму не залежить від кволого людського плеча, але що «влада буде на Його [Ісуса] плечі», і що «ревність Господа Саваота це здійснить». Ісая 9:6, 7

Ця велика тема пронизує Слово Боже. Це просто означає, що божественний задум є нарисом того, що Бог зробить для остаточного благословення людини. Церква відійшла від цієї фундаментальної Істини Біблії на багато століть. Замість того, щоб молитися й чекати, поки Царство Боже запанує й благословить світ, поступово було створено створене людьми царство шляхом об'єднання церкви та держави. Це називалося християнським світом, і хоча влада та вплив цієї системи зараз значно менші, основний принцип, на якому вона ґрунтувалася, досі керує мисленням і діями тих, хто не

просвітлений святим Словом Божим. Цей принцип, здається, полягає в тому, що якщо людина не виконає Божу роботу за Нього, то вона взагалі не буде виконана. Наслідком цього є те, що багато хто сьогодні не бачить того факту, що Бог має план благословення народів і здійснить цей план незалежно від людської допомоги.

Розчарування — потім розуміння

До великого відкриття Істини наприкінці цього віку дослідники пророцтв, такі як Вільям « » Міллер та інші у першій половині XIX століття, на основі знаків часу та певних пророцтв виявили, що повернення Учителя було вже близько. Однак їхні сподівання зазнали розчарування через нерозуміння способу повернення Христа: вони припускали, що Він прийде як людина зі слідами від цвяхів на руках і ногах. Вони не врахували того факту, що Він віддав Своє тіло за життя світу і воскрес із мертвих як славне божественне істота, невидима для людських очей. Отже, коли Він повернеться, Він з'явиться невидимо, «як злодій», і Його не впізнають усі, крім тих, хто «пильнував» і звертав увагу на виконання пророцтв. Об'явлення 16:15; Матвія 24:42, 43

Незабаром після цього, у другій половині XIX століття, група ревних дослідників Біблії протягом тривалого часу вивчала пророцтва. Однією з великих Істин, яка стала зрозумілою завдяки цьому дослідженню, була мета повернення Господа. Святе Письмо показало, що Він мав повернутися, щоб відновити людство до життя, а не знищити землю, і що пророчений кінець світу насправді був кінцем нинішнього злого суспільного ладу та встановленням нового

ладу — «нових небес і нової землі, світу, наповненого Божою праведністю». (2 Петра 3:13) У Діях святих апостолів 3:20, 21 апостол Петро говорив про Божий план, який мав здійснитися через Христа та за Його посередництвом під час Його Другого Пришестя. Він описав це як «часи відновлення всього» і додав, що саме про це Бог свідчив «устама всіх Своїх святих пророків від початку світу». Це був голос Бога — видіння — яке, як зазначено на сайті, чули і яке пророки відкрили Петру та нам.

Бачення сьогодні

Видіння Істини, яке дійшло до нас сьогодні визначеним Богом шляхом і яким ми радіємо, є всеосяжним. Воно охоплює зміст усіх великих видінь, які Бог дав Своєму народу в давні часи. Можливо, Ной не розумів цього бачення так, як ми його розуміємо сьогодні, і не усвідомлював, що його переживання, пов'язані з кінцем того світу, були прообразом «днів Сина Людського», в яких ми зараз живемо, наближаючись до кінця цього «нинішнього злого світу». (Матвія 24:37–39; Галатів 1:4) Проте для Ноя було благословенням те, що його поінформували про майбутній потоп і що йому було надано привілей служіння, пов'язаного з ним.

Як же, мабуть, радівав Авраам, коли Бог повідомив йому про Свій задум благословити всі родини землі через його насіння! Однак він не знав, що це «насіння» благословення мало бути насінням віри, яке складається з Ісуса та членів Його тіла, які страждають і вмирають разом з Ним, щоб жити й царювати разом з Ним. Галатів 3:16, 27–29

Мойсей був вражений, коли побачив палаючий кущ і почув голос Бога, який наказав йому зняти взуття, бо місце, на якому він стояв, було святою землею. Він дізнався, що має стати визволителем свого народу з Єгипту та їхнім законодавцем. Однак йому було дано лише невелике уявлення про те велике визволення, яке мало прийти до всього людства, та про примирення як євреїв, так і язичників з Богом за умовами Нового Завіту. Хоча Мойсей і пророкував, що має прийти Той, хто буде більшим за « », як і інші пророки Старого Завіту, сумнівно, чи він дуже чітко розумів наслідки цього та інших своїх пророцтв. Второзаконня 18:15-19; Дії святих апостолів 3:22-26; Дії 7:37; До євреїв 12:18-24

Ісаї бачив Господа «високого й піднесеного», і це бачення надихнуло його виконувати волю такого піднесеного й святого, але його бачення Бога не повністю розкривало славу Божого характеру, як ми бачимо її сьогодні. Ісаї не розумів, як це маємо честь робити ми, дивовижної глибини та гармонії Божих рис — Його мудрості, справедливості, любові та сили — так влучно зображених у «серафимах», яких він бачив у своєму видінні. Ісаї 6:1-8

Коли небеса відкрилися перед Ісусом, Йому було відкрито значення старозавітних пророцтв щодо мети Його земного служіння — що Він мав страждати й померти за людство. Тоді не було можливості повністю пояснити ці речі своїм учням, бо, як сказав Ісус, вони не були здатні «витримати цього зараз». (Івана 16:12) Коли згодом Ісус роз'яснив їм Писання щодо сенсу

своєї смерті, їхні серця запалали, коли вони глибше зрозуміли ці речі. Луки 24:32

Саме в день П'ятидесятниці значення цього бачення розширилося, включивши «покликання» Церкви. (Дії святих апостолів 2:36–39) Тоді послідовники Христа, які йшли за Ним, глибше усвідомили свою привілею страждати й померти разом із Учителем, тим самим беручи участь у «кращих жертвах» цього віку. (До євреїв 9:23) Ця дорогоцінна Істина також була втрачена з поля зору під час Темних століть, але вона є частиною славного бачення, яким ми сьогодні благословенні.

Бачення, якому Павло не був неслухняний, було славним у всіх своїх наслідках. У ньому він побачив, що Божий план розвинувся так, щоб охопити язичників і надати їм можливість стати співспадкоємцями євреїв у обітницях Царства. (Ефесян 2:11–22) Пізніше Павлу були дані й інші видіння. Він був «піднесений до третього неба» та до «раю» — «нових небес і нової землі, де мешкає праведність» — і побачив те, про що йому не було дозволено говорити, бо ще не настав належний час. (2 Коринтян 12:1–4; 2 Петра 3:13) Сьогодні ми також можемо побачити оком віри «третє небо» і дізнатися, що побачив Павло в «раю». Він побачив, як здійснився Божий задум щодо майбутнього відновлення, і як весь людський рід живе у всесвітньому Едемі, де панує досконалість життя та мир на землі. (Ісаї 51:3; Єзекїль 36:33–36) Павлу не було дозволено розповісти про те, що він побачив, але нам, завдяки нашому баченню, наказано сповіщати всьому світу блаженну звістку про Царство

Христа, яке незабаром буде встановлено! Матвія 24:14; 2 Тимофія 4:2

Відповідальність за Істину

Як ми вже зазначали, коли в давні часи Бог давав видіння Своїм слугам, це були доручення на служіння. Те саме стосується і видіння Істини, яким Бог нас обдарував. Нам є що робити з цим. Це також є для нас дорученням на служіння, а також дорученням, що містить умови та вимоги, яких необхідно дотримуватися, щоб наше служіння було «святим, приємним Богові». До римлян 12:1

Ми прагнемо, щоб наші руки були задіяні у служінні Богу. Ми прагнемо, щоб наші ноги були швидкими у несенні послання божественної любові, щоб «втішити всіх, хто сумує» (Ісаї 61:2) Ми бажаємо використовувати наші уста та язика, щоб розповідати про Його любов. Дійсно, якщо ми усвідомимо правильний дух цього бачення, ми захочемо, щоб усе, що ми маємо, було використано у служінні Богу. «Нічого, Господи, я не приховую», — саме це ми скажемо Тому, хто відкрив очі нашого розуміння, щоб ми могли споглядати Його славу. Ми з радістю присвяtimo Йому все, що маємо.

Усе це є частиною нашого повного підкорення небесному баченню. Павло писав, що ми маємо підкоряти «кожну думку» Христу (2 Коринтян 10:5). Ніщо менше за це не буде цілком до вподоби Господу. Христос сказав, що ми маємо нести своє світло, а також окреслив численні вимоги праведності, завдяки яким наше несіння світла буде прийнятним для Бога (Матвія 5:16;

Філіп'ян 2:15). Тож підкорімося повністю силі Істини й, підкоряючись цьому баченню, радіймо з будь-яких досвідів, які можуть з цього впливати. Час короткий. Будьмо вірними, поки ще маємо таку можливість.